

MISIJON

Misijon je povezal vse župnije

Misijon v idrijsko-cerkljanski dekaniji je med člane župnijskih skupnosti vnesel veliko nove energije in spodbud za poglobljeno razmišljanje o času, prostoru in izzivih, s katerimi se soočamo v sodobnem svetu.

V Cerknem so se ob zaključku misijona že od devete ure naprej zbirali ljudje in iskali svoj prostor v klopeh cerkve. Veliki in mali pevci so usklajevali še zadnje podrobnosti, vsi pa zaupali, da je veselo srce tisto, ki najbolj iskreno poje. Že dolgo ni bilo videti tako polne cerkve in toliko obrazov, ki so se zaradi skupaj preživetih misijonskih srečanj v preteklem tednu tako razveselili drug drugega. V slovesnem sprevedu s štirimi duhovniki in desetimi ministranti se je ob deseti uri začelo praznovanje ob oltarni mizi. Prezbitelj je bil tokrat poln do zadnjega kotička, saj je tam svoj prostor izjemoma našlo tudi nekaj čez petdeset mladih pevcev. Brata Marko in Jaro sta skupaj z domačima duhovnikoma Matejem in Bogdanom vodila sveto mašo, odrasli pevci z vseh podružnic pa so s polnega kora uglašeno spremljali daritev.

Povezanost cerkljanskih podružnic se je pokazala tudi skozi sodelovanje pri maši. Vsi prebrani uvodi, prošnje, prinašanje darov in zahvale so odsevale doživeta srečanja tekom misijonskega tedna. Otroci so s svojo pesmijo in iskrenimi srci prav na glas peli in si mogoče v srcu želeli, da misijonskega dogajanja še ne bi bilo konec. Sestra Ania, brat Marko in brat Jaro so ob koncu prejeli tudi glasev aplavz za svoja pogumna pričevanja. Med cerkljanskimi ljudmi so bili iskreno dobrodošli in sprejeti z odprtimi srci. Kot je za misijonsko spletno stran zapisala Bojana Štucin, je želja vseh, da bi misijon odmeval in rojeval sadove, ki bodo močno jedro

Jure Vončina na sklepu misijona v Cerknem

za delo v nadaljevanju. Ob vsakem praznovanju je tudi pogostitev in tokrat je bilo to kosilo prav za vse prisotne na župnijskem dvorišču, kjer so razigranost, pesem ansambla in množica ljudi pričevala, da se je na Cerkljanskem zgodilo nekaj lepega.

Pavle Ravnohrib v Idriji

V pestrem naboru predavanj, srečanj in številnih nagovorov je vsak, ki je iskal priložnost, da tudi na duhovnem področju naredi premik, našel nekaj zase. Tudi šolniki, umetniki, znanstveniki in vsi zainteresirani niso bili prikrajšani, saj jim je v sredo, 3. aprila, v Filmskem gledališču Idrija v prijetnem in sproščenem pogovoru, ki ga je vodil idrijski župnik **Marko Rijavec**, spregovoril igralec **Pavle Ravnohrib**. Rdeča nit pogovora je bila, kako v današnjem času kot javna osebnost pričevati v svetu, za katerega se zdi, da mu za duhovne vrednote ni mar, nemara se jih celo boji.

Pavle Ravnohrib se je v času iskanja poklicne poti odločal med medicino in igrilstvom. Kljub uspešno opravljenim sprejemnim izpitom na medicinski fakulteti in še ne opravljenim izpitom

je na AGRFT svoje mesto prepustil nekemu drugemu. Psihično naporne izpite na igralski akademiji je kasneje sicer uspešno opravil in se po končanem študiju igre in umetniške besede leta 1980 zaposlil v Slovenskem mladinskem gledališču ter ostal njegov član trideset let, leta 2010 pa se je zaposlil v Anton Podbevšek Teatru v Novem mestu. Je zagotovo eden najbolj znanih gledaliških, filmskih in televizijskih igralcev. Za svoje igralske interpretacije pa je prejel številne nagrade.

Po njegovih besedah igrilstvo zahteva življenje v vlogo. Če jo želiš pristno odigrati, moraš v vlogo dati tudi sebe, kar te nehote zaznamuje in lahko tudi (pre)oblikuje. Pavle Ravnohrib običajno ni bil deležen pomembnejših vlog, zato je bilo povabilo, da bi odigral lik Prešerna v istoimenski nadaljevalki, toliko večje presenečenje. Ta vloga ga je nagovorila, po njej je postal bolj prepoznaven tudi širši javnosti. Večini, zlasti otrokom, pa je najbolj znan po oddaji *Male sive celice*, v kateri je z veseljem vztrajal polnih triindvajset let. Zahtevala je veliko dela in skrbnega pripravljanja nalog, prinašala pa mu je veliko veselja in zadovoljstva.

Kljub blišču luči pa je Pavle Ravnohrib ostal preprost. Izhaja namreč iz kmečkega okolja, ki mu je pisano na kožo, saj ima v tem okolju, kjer so za dosego končne nagrade, sreče, nujne ponižnost, potrpežljivost, vztrajnost in skromnost. Na lovorikah nagrad, ki jih je prejel za svoje delo, ni »zaspal«, zlasti ker pozna ozadja njihovega podeljevanja.

Pavle Ravnohrib je publiko v Idriji spomnil, da biti javna osebnost pomeni biti vsem na očeh, pomeni pa tudi s svojim življenjem in osebnostjo nastavljanje zrcalo družbi. V današnjem času je to, kljub dobrim začetnim obetom ob nastajanju samostojne demokratične države, zelo težko. Če pa si obenem še kristjan, je to še težje. Gost se je zaradi pokončne drže kristjana pogosto srečeval s težavami na delovnem mestu in ob dodeljevanju igralskih vlog. Čeprav mu je bilo, potem ko se je med kampanjo pred referendumom o družinskem zakoniku leta 2015 javno izpostavil, saj je svoj glas posodil v YouTube oglasu, odvzeto vodenje oddaje *Male sive celice* in delo v otroškem in mladinskem programu RTV Slovenija, je ostal pokončen človek in kristjan, ki ohranja svoje mnenje, prepričanje in dostojanstvo. V službi vztraja, čeprav razmere v gledališču niso tako ugodne kot nekoč. Pritrdil pa je besedam igralskega

Barbara Čibej, Pavle Ravnohrib in Marko Rijavec / Foto: Mirko Mažgon

kolega **Gregorja Čušina**, ki je rekel: »Umetnost je danes taka, kot je. Malo plitka, votla, en velik blef.« Tako kot številni drugi mediji je tudi gledališče postalo kraj manipulacije in »pranja« možganov. Človeku številne vsebine ne dajejo možnosti globljega doživljanja in opore za duhovno rast, temveč mu želijo infiltrirati misli, ideje, zaradi katerih redki kujejo dobičke, družba pa moralno in duhovno propada.

Kot sta v poročilu z dogodka zapisali **Nataša Hvala** in **Vanda Trošt**, je pogovor s skrbno izbranimi in profesionalno interpretiranimi pesmimi popestril Idrijski oktet pod vodstvom zborovodkinje **Elizabete Lampe**. Z branjem odlomkov iz avtobiografske pripovedi *Ognjena noč*, avtorja Erica Emmanuel Schmitta, pa ga je dopolnjevala **Barbara Čibej**.

V Ledinah in Spodnji Idriji tradicija živi

Župljani v Ledinah in Spodnji Idriji se že po tradiciji na tiho nedeljo zberejo na Vrsniku, kjer pripravijo križev pot do cerkve sv. Tomaža. V razmišljanjih ob postajah križevega pota so si zaželeli, da bi bili usmiljeni drug do drugega, da bi se spoštovali, ljubili in si med seboj odpustili; da bi zmogli nositi bremena drug drugemu, bili zvesti v sreči in nesreči, boleznih in zdravju, da bi se trudili odpustiti in služiti; da bi utrdili zavedanja, da različne težave, celo krivice, lahko rešujemo z odkritim pogovorom in molitvijo, da se zavestno izogibamo nevarnostim, ki bi ogrozile družino in nenazadnje za povečanje čuta za moralne in duhovne vrednote, ki so temelj vsake družine in družbe.

Kot je zapisala **Stanka Kavčič**, so pri cerkvi sv. Tomaža udeležence križevega pota pričakale vrsniške gospodinje z vročim čajem in spečenimi dobrotami, ki so ob pogovoru in druženju vseh udeležencev zelo teknile.

V Črnem Vrhu so se srečali zakonski pari vseh generacij

V Črnem Vrhu nad Idrijo še vedno odmeva misijonsko srečanje, ki je bilo namenjeno zakonskim parom vseh generacij. Za uvod je poskrbel jezuitski pater **Ivan Bresciani**, ki je ob slikah stvarjenja osvežil božjo ustanovitve zakona. Z nekaj teološkimi mislimi je prikazal čudovit božji načrt, ki je človeka dvignil nad vse stvarstvo.

V nadaljevanju srečanja sta zbranim spregovorila zakonca **Katarina Kompan Erzar** in **Tomaž Erzar**. V preprostem jeziku sta predstavila

osnovne potrebe medsebojne komunikacije v zakonu. V iskren medsebojni dialog sta vpletla žensko potrebo po moževi pozornosti in njegovem izražanju ljubezni do nje, ter možko naravo, preko katere mora mož narediti zavestne korake, da ženi pove in pokaže, kako jo ceni in kako jo ima rad. Dotaknila sta se zorenja zakoncev skozi leta zveze in sprememb, ki so posledica njunega odnosa in odnosa z otroki. Poleg tega, da starši zelo veliko dajo svojim otrokom, od njih tudi veliko prejmejo. Pomembno je, koliko vlagamo v izgradnjo teh odnosov. Vsaka generacija staršev se trudi, da pripelje otroke do obljubljenega dežele, kjer bodo ti otroci živeli bolje, kakor so oni.

Kot je v zapisu po dogodku zabeležil **Dušan Žgavec**, so udeleženci srečanja v Črnem Vrhu doživeli lep in globok večer. Pričevanje gostov je zbrane spodbudilo k razmišljanju o odnosih, lepa beseda, ki je bila zasejana, pa bo po njegovem mnenju zagotovo našla prostor tudi med poslušalci.

S hvaležnostjo v novih petdeset

Letošnji misijon se bo v Idriji simbolno zliel še z enim praznikom. 1. maja bodo obeležili okroglih 50 let od izgradnje in posvetitve župnijske cerkve svetega Jožefa Delavca in svete Barbare.

Kot je zapisal **Mitja Zelenc**, se bo praznovanje začelo že v nedeljo, 28. aprila, ko bodo k prvemu obhajilu pristopili letošnji tretješolci. Dan pozneje se bo po večerni maši začelo celonočno čaščenje, ki bo trajalo do torkove jutranje maše.

Zvečer se bo župnijsko praznovanje preselilo na Mestni trg. V okviru tradicionalnega koncerta Godbenega društva rudarjev Idrija bo nekaj skladb posvečenih tudi praznovanju idrijske župnije. Glasbeni uvod v praznik se bo nadaljeval ob 21. uri, ko bo iz zvonov župnijske cerkve in cerkve svetega Antona potekal koncert zvonov.

Na sam praznik svetega Jožefa Delavca bo v župnijski cerkvi osrednja slovesnost pri dopoldanski maši ob 9. uri. Mašo bo daroval koprski škof **Jurij Bizjak** ob somaševanju številnih duhovnikov, ki so v preteklih letih službovali v Idriji. Tem se bodo pridružili tudi duhovniki, ki so izšli iz župnije Idrije, in tisti iz sosednjih župnij. Po maši načrtujejo še pogostitev s kosilom za vse udeležence na ploščadi pred cerkvijo. Druženje pa bodo nadaljevali še s tombolo, ki naj bi prinesla tudi nekaj presenečenj.

Srečanje z zakoncema Čušin